اهل حدیث اشکال افتاده که اول حدیث اقتضا دارد که
اهل محشر شفاعت خواستند برای خلاصی از شدت این موقف
پس البته این حساب باشد و اخر حدیث مصرح است که شفاعت
برای اخراج از دوزخ بود چنانچه روایت اولی نص است
بران و این صحیح نمی تواند شد مگر آنکه شفاعت بعد حساب باشد
بلکه بعد مرور صراط و این اشکال عجب است از اکابر اعلام چه
اهل محشر محتاج بشفاعت در سه موقف هستند یکی
قبل حساب برای دخول من لا حساب علیهم در جنت و خروج
باقی اهل محشر ازین حال سخت که گرفتار گرسنگی و تشنگی
غرق در عرق اند دیگر بعد حساب برای مغفرت کسانیکه
بر ذمه ایشان عصیان مقرر شد و برای مرور از صراط و شفاعت
سیوم بعد دخول بعض عصیان در دوزخ که قلم قدر بدخول انها رفته است
پس ازین شفاعت انها خارج شوند از نار و حدیث

شفاعت که مذکور گشته جامع سه شفاعت است در اول
شفاعت که الله حد کرده است انهارا که بر انها حساب نیست
بشفاعت رسول صلی الله علیه و سلم داخل جنت شوند چنانچه در روایت
ثانیه تصریح بدان واقع است و اما خلاص شدن باقی
اهل محشر از صعوبت موقف بسوی حساب پس مفهوم شد
ضمنا و سجده دوم برای شفاعت دوم است و سجده سیوم
برای شفاعت سیوم است پس تمام شفاعات درین حدیث
مبین گشته **بازگردیم به بقیه قصه اهل محشر** و چون در اهل محشر
باقی نماند بجز عابد الله تعالی غیر مشرک و ایشان در عذاب تشنگی
و گرسنگی و گرمی افتاب واقف بودند غرق در عرق و
شافع طلبیدند شافع محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم یافتند پس
بشفاعت وی ازین موقف خلاص شدند و روبرو طلبیده
شدند پس ظاهر خواهد شد الله تعالی در غیر صورت اول که ظاهر